

[Bundvad.]

jeg kan skønne, søger man nu gennem Betænkningens Ord, gennem en Række efter min Mening uholdbare og ogsaa i den Forstand uberettigede Paastande om Afvigelser fra det formelle, at camouflere, at man i Virkeligheden ikke vil være med længere. Og det synes jeg, at de to Partier frit skulde gaa op og sige, saaledes at vi ikke skal have Uklarhed med Hensyn til, hvor vi i social Henseende har de to Partier.

Det er mit Haab, at den større sociale Forstaaelse, der viste sig i vort Folk i den sidste Tid af Besættelsen og ogsaa efter den, ikke har været paa Retur, som den synes at være hos de to Partier, saaledes at vi, efterhaanden som vi faar Raad dertil, kan udbygge vor sociale Lovgivning ogsaa paa andre Felter. Af Hensyn til det videre Arbejde herfor synes jeg derfor, det var rart at faa klar Besked paa, hvor vi i saa Henseende har de to nævnte Partier.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Flertallets Ændringsforslag og anbefale, at man stemmer imod de af Kommunerne stillede to Ændringsforslag.

Ragnhild Andersen: Da vort Parti straks efter Rigsdagens Aabning fremsatte Forslag om at give Rentemodtagerne en Haandsrækning, et Ængangstillæg paa 170 Kr. til Ægtepar og 100 Kr. til enlige, udtalte vor Gruppe samtidig Haabet om, at man ikke nøjedes med at give Rentemodtagerne et saadant Ængangstillæg, idet vi maatte anse det for absolut paakrævet, at selve Folkeforsikringsloven blev revideret i den nærmeste Fremtid. Da Socialministeren allerede kort efter Fremsættelsen af vort Forslag fremsatte et Forslag om en almindelig Revision af Folkeforsikringsloven, kunde vi kun se det som en Imødekommen af de Krav og Ønsker for Rentemodtagerne, der fra vort Partis Side er gjort gældende, og hilste Socialministerens Forslag om Ændringer med den største Glæde. Vi har under Behandlingen af det Lovforslag, der er fremsat om en Revision med Virkning fra 1. December, under hele Arbejdet givet det vor fulde Støtte. Det viste sig under Udvalgsarbejdet ikke muligt at faa gennemført den højtærede Socialministers Ændringer, saaledes at de kunde træde i Kraft fra 1. December, som Hensigten oprindeligt var. Men som det fremgaar af Betænkningen og af den ærede Ordførers Redegørelse, er Flertallet enedes om at udbetale en kontant Hjælp til samtlige Rentemodtagere Landet over pr. 1. Februar 1948,

samtidig med at man anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse med Gyldighed fra 1. April i Aar. Det maa vel siges at være et godt Resultat, der er kommet ud af Arbejdet i Udvalget, at det har været muligt at samle et Flertal for en øjeblikkelig kontant Hjælp til Rentemodtagerne, selv om den beklageligvis af administrative Grunde ikke kan komme til Udbetaling før 1. Februar, og det maa siges at være af den største Betydning for Rentemodtagerne, at der sker de Forbedringer af Folkeforsikringsloven, der er indeholdt i Flertallets Forslag.

Vor Gruppe har i Udvalget afgivet en Mindretalsbetænkning inden for Flertallet. Vi peger her paa, at de Synspunkter, vi har anlagt ved tidligere Lejligheder, har vi ikke forladt. Vi siger i vor Mindretalsbetænkning, at vi i Udvalget har gjort gældende, at Grundbeløb samt Tillæg til Rentemodtagerne i Almindelighed bør være ens Landet over, og at vi stærkt beklager, at det ikke i Udvalget har været muligt at faa Flertal for dette Synspunkt. Vi har ved tidligere Lejligheder, senest ved Behandlingen af Forslag til Ændringer af Folkeforsikringsloven i 1946 i det høje Ting, fremsat Forslag om at gøre Sætserne i Hovedstad, i Købstæder og i Landkommuner ens. Vi har ved denne Lejlighed fremført det Ønske, som Rentemodtagerne selv har fremsat, at der sikres dem en fast og ensartet Rente paa 3 000 Kr. til Ægtepar og 2 100 Kr. til enlige. Vort Forslag blev dengang afvist af alle Rigsdagens Partier, men vi har ved senere Lejligheder præciseret, at vort Synspunkt i dette Spørgsmaal stadig væk er det, at Renten i Almindelighed bør være ens i de tre Kommunegrupper. For Hovedstadskommunernes Vedkommende maa man i Dag sige, at Rentemodtagernes Ønske om en Renteindtægt paa 3 000 Kr. i og for sig har vundet frem og er blevet opfyldt. Saa kan det diskuteres, hvorvidt denne Sum stadig vil være tilstrækkelig til at opfylde Rentemodtagernes berettigede Ønsker, for Priserne er steget, siden de fremsatte dette Krav. Men det kan ikke bestrides, at der med Rente og Tillæg i Hovedstadskommunerne ifølge Lovforslaget opnaas en Indtægt paa 3 000 Kr., som Rentemodtagerne har fremsat Ønske om. Det samme er ikke Tilfældet for de to øvrige Kommunegrupper. Vedkommende, Købstæder og Landkommuner. Vi har gjort os til Talsmænd for disse Synspunkter tidligere og ogsaa ved denne Lejlighed, og det er vel værd at lægge Mærke til, at man i vort Naboland Sverige er kommet til det Resultat, at kun Boligudgiften kan anses